

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea

(Traduzione provvisoria - Ideiglenes fordítás)

KOLLEGAMENTÓ Rocca di Papa, 2018. június 16.

„Kezdjük önmagunkon”

1. Kezdés és üdvözllet

Emmaus és Jézus üdvözlő szavai és élő kapcsolat Guatemalából.

2. Olaszország – Az országhatár láthatatlanjai

Migránsok. Ők nem csak számok, hanem személyek, akik megszenvedett élettörténetüket, kultúrájukat, az élet utáni vágyukat hordozzák poggyászukban. Ventimiglia a migráció Európájának egyik „forró” határvonala. Vannak, akik nem fordították el a fejüket a másik oldalra.

3. India – A korlátokat túllépve táncolni

Amikor a művészet nem csak a saját, hanem sokak felszabadulásának eszközévé válik. Mayur, indiai táncos és az általa vezetett Mayur's Dance Academy története, ahol a személy a tanfolyamdíj elé kerül.

Genfest –Manila: a következő kollegamentó időpontja. Kapcsolás Kanadából.

4. Olaszország – Zarándoklat a forráshoz

Egy különleges csoport a trentói hegyekben, Észak-Olaszországban: húsz hindu vallású indiai egyetemi tanár az Abba Iskola tagjainak kíséretében. Utazás Chiara Lubich karizmájának közös forrásához.

5. Brazília, Campos dos Goytacazes – Kockázatvállalás a népünkért

A béke építése mindig bátorság kérdése. Így történt Noemia esetében, aki azért küzd Rio de Janeiro-i államban, hogy megvédje a kis birtokok tulajdonosainak jogait, akiktől kisajátították a földet.

6. Olaszország – Egy rendkívüli nap

Videó-összefoglaló Ferenc pápa május 10-i loppianó látogatásának főbb mozzanatairól, Maria Voce és Jézus Morán interjúrészeivel. (Az interjú 2018. május 24-én készült Rocca di Papa-ban).

7. Befejezés

Spot Speciale CH Genfest.

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(taps)

Roberta Formisano: Nagy üdvözet mindenkinek, Isten hozott benneteket! A következő együtt töltött órában sok történetet fogunk hallani a világ különböző részeiről, de a mai kollegamentónk különleges is lesz.

Hugo Márquez: Ahogy mindnyájan tudjuk, rendkívüli esemény volt Ferenc pápa május 10-i loppianói látogatása, melynek pillanatait szeretnénk újra átélni együtt a kollegamentónk második részében, és Emmausszal és Jézusszal elmélyülni annak tartalmában.

De még nem mutatkoztunk be: a nevem Hugo, Venezuelából jövök, 36 éves vagyok, egy Rómához közeli fokolárban élek, és nemsokára Kolumbiába, Bogotába költözöm.

Roberta: Az én nevem Roberta, Nápolyból jövök, újságíró vagyok és egy tévéadónál dolgozom. Július elsején sokakkal együtt Manilába utazom a Genfestre!

Hugo: Én pedig biztos, hogy figyelemmel kísérek benneteket a közösségi hálón: a Facebook-on, Twitteren, Instagramon és az élő közvetítésen keresztül... a képernyőn láthatjátok az elérhetőségeket (*in video grafica dei Social Genfest*)

Roberta: Ma itt van velünk a különböző keresztény Egyházakhoz tartozó fokolarinik egy csoportja, akik ezekben a napokban itt Rómában a kongresszusukon vesznek részt. Evangélikusok, ortodoxok, anglikánok, reformátusok, katolikusok...

Üdvözlünk titeket! Örülünk, hogy jelen vagytok itt a kollegamentón!

Hugo: Szeretnénk üdvözölni az olasz Città Nuova most zajló találkozójának résztvevőit. Néhányan itt is vannak velünk. Isten hozott benneteket! Emmaus, Jézus, üdvözlitek őket?

Maria Voce (Emmaus): Természetesen, nagyon szívesen!

Először is szeretném bátorítani, támogatni őket odaadó munkájukban, mellyel tanúságot tesznek, hogy létezik egy nép, mely hisz a testvériségben, és rávilágítanak ennek alapvető értékeire azzal az egyértelműséggel, ahogy a mai evangéliumban is hallottuk, hogy a beszédünk legyen: „igen, igen, nem, nem”, és azzal a bátorsággal, mely kifejezetten abból a bizonyosságból fakadhat, hogy mindent a köztünk lévő Jézussal, tehát a köztünk lévő egységben, és az egység karizmájának fényében mérlegelünk.

Tehát, jó munkát és minden jót a Città Nuovának.

Jesùs Morán: Én is üdvözöllek és bátorítalak titeket. Ahogy ti magatok is írtátok, ma minden eddiginél fontosabbak az igazmondó és hiteles kommunikációs és információközlő eszközök, és hogy a gondolatokat ebben az értelemben kell kommunikálnunk, mert olyan világban élünk, ahol sok valószínűtlen hír terjeng. Ezért valóban szívügyünk, hogy nekünk, mint Fokoláre Mozgalomnak meglegyen mindnyájunk számára ez a képzési és információ eszköz.

Bátorság, előre! (Taps)

Hugo: Emlékeztetünk benneteket, hogy ma is elküldhetitek benyomásaitokat, javaslataitokat, fényképeiteket, a képernyőn látható elérhetőségekre (e-mail cím, Facebook oldal) és telefonszámra. De figyelem: a telefonszámunk új, felolvasom: +39 320 419 71 09.

Roberta: Még most is a szemünk előtt látjuk a vulkánkitörés felvételeit, mely Guatemalában az elmúlt napokban százak halálát okozta, és ezek kényszerültek kitelepítésre. Most Marco Carranza kellene, hogy a vonal másik végén legyen, Guatemala városból. Marco, hallasz minket?

Marco Carranza: Sziasztok! Nagyon jól hallunk titeket. Üdvözlök mindenkit!

Hugo: Szia Marco, hogy vagy?

Marco: Sziasztok! Jól vagyunk, és örülünk, hogy összeköttetésben lehetünk veletek!

Először is szeretnénk köszönetet mondani a Mozgalom tagjainak, akik az egész világról kifejezték szolidaritásukat, érdeklődésüket, imádkoztak értünk, és anyagilag támogattak minket.

A „Fuego” a Guatemalában működő 37 vulkán egyike. Kitörései hevesek és állandóak. De tevékenysége most először okozott ilyen súlyos károkat: sok gyermek maradt árván, családok mentek tönkre, de a fájdalom mellett széleskörű szolidaritásnak és nagy szeretetnek lehettünk tanúi.

A város több pontja, és ugyanúgy a Mozgalom által működtetett Fiore Oktatási Központ is az alapvető szükségletek gyűjtőhelyévé vált. Sok történetet tudnánk mesélni: Hugó például, egy önkéntes, aki az édesanyjával él, megtudta, hogy az egyik barátjánál a vulkán hamujának súlya alatt beomlott a háztető, és segítségül pénzt adott neki. Egy óra múlva valaki bekopogtatott hozzá egy csomaggal, és azt mondta: „Ezt az élelmet neked hoztam és az anyukádnak”.

Ez olyan volt számára, mintha újra élte volna Chiara kezdeti időkből élt tapasztalatát. De sok más hasonló történetnek lehettünk tanúi.

Roberta: Köszönjük, Marco! Valóban veletek vagyunk! Köszönjük! És üdvözljük azokat is, akik ott vannak veled!

Marco: Nagyon köszönjük! Továbbra is egyek vagyunk az imában. Nagy ölelés mindenkinek a mi gyönyörű Guatemalánkból!

Roberta: Köszönjük! (Taps)

2. OLASZORSZÁG – AZ ORSZÁGHATÁR LÁTHATATLANJAI

Hugo: A migráció világméretű jelenség. Épp az elmúlt órákban érkezett a hír, hogy kiújultak a feszültségek az Egyesült Államok és Mexikó határán. Országom, Venezuela is igazi exodust él, de ugyanígy sok ázsiai és afrikai ország is...: ezek mint tragikus helyzetek.

Olaszország is sok migráns átmeneti tartózkodási helye. Észak-Afrikából érkeznek ide a Földközi-tengeren át. Sokan a tengerbe vesznek. Akinek sikerül partra szállnia, annak az egyik kötelező megállóhely Észak-Európa irányában az Olaszországot és Franciaországot összekötő ventimigliai határállomás. Egészen mostanáig 150.000 migráns haladt át itt, de mára már lezárták a határt.

Elmentünk mindkét oldalra, hogy meghallgassuk azok történetét, akik vállukra vették ezeket a helyzeteket, és nem fordították el a fejüket.

M. – Szudán (egy fiatal menekült): Hálát adok Istennek, hogy a sok líbiai megaláztatás után épségben megérkeztem Olaszországba. Most igyekszek mindent megtenni, hogy átjuthassak Franciaországba.

Zene és cím: Az országhatár láthatatlanjai

di Donato Chiampi e Victoria Gómez - @ventimigliaconfinesolidale

Abdul Rahmani, kulturális mediátor – Afganisztán: Megérkeztünk a határra, ez az ösvény Olaszország és Franciaország között halad. Sok szerencsétlen fiatal próbálkozik átjutni itt Franciaországba. Megtörtént, hogy valamelyikük éjszaka lezuhant, és meghalt.

Christian Papini, Karitászigazgató - Ventimiglia, Olaszország: Mi történik itt? Az, hogy körülbelül három évvel ezelőtt lezárták a határt, és a menekültek itt maradtak Ventimigliában. Amennyire tehattük, igyekeztünk szembenézni ezeknek az embereknek a nehézségeivel. [...] Lampedusa az a kapu, mely lehetővé tette, hogy belépjenek az országba, Ventimiglia pedig az a kapu, mely bezárta őket. Sokan segítettek, csoportok, fokolarinik, civil szervezetek, franciák, nagyon sokan. Ez történt.

Don Rito Álvarez, Gianchette plébánosa - Ventimiglia: Több mint 55 féle nemzetiségű személyt fogadtunk be ide, több mint 13 ezer embert, főként az utóbbi időben, nőket, gyerekeket, szülők nélkül érkezett kiskorúakat, betegeket... Ez valóban megváltoztatott minket, megnyitotta az elménket, de főleg egy kicsit megpuhította a szívünket. (zene)

Piera Santoianni, a Karitászmenzájáról - Ventimiglia: Ezen a határon nem lehet átjutni. Mi igyekszünk egy tányér finom ételt adni nekik, hogy érezzék a szeretetet, ne az elutasítást, legalább a mi részünkről. [...] Ez a kaland 2015-ben kezdődött, amikor rengetegen, akik különböző helyzetekből menekültek, elárasztották a vasútállomást. [...] Ezerféle módon jutnak el Franciaországba... És szerencsére, vannak ott franciák, akik hősiiesen befogadják őket. [...] Voltak olyan napok, amikor 200, 300, vagy akár 1000 embernek is adtunk enni. [...] Nem fordulhatjuk el a fejünket a másik oldalra! Ez világos.

Don Rito Álvarez: ...Biztonságban érezték magukat, testvérekkel találkoztak, akik átölelték őket.

Sandro Foretti, Karitászmenza – Ventimiglia: Szívből teszem és kész! Nem azért mert adnak érte... senki nem ad érte pénzt, senki nem ad érte fizetést. Nem, nem, nem!

Don Rito Álvarez: A templom nyitva maradt 2016. május 31-től 2017. augusztus 14-ig. 440 napig. Soha nem kérdeztük senkitől, hogy milyen nemzetiségű vagy milyen vallású. Csak megpróbáltuk megérteni, hogy mire van szüksége a másoknak. (zene)

Paola Amoretti, fogorvos – Imperia, Olaszország: Természetesen, a nők és a gyerekek a leggyengébbek. A nők sok esetben megtörtek, mert az utazás során erőszak áldozatai lettek, és különleges odafigyelést igényelnek.

Don Rito Álvarez: Ez a szolgálat sajnos befejeződött, mert néhányan fellázkodtak a lakosságból és a vezetők – ami azt jelenti, hogy az önkormányzat és a prefektúra – elrendelte, hogy zárjuk be ezt a helyet. Azok voltak a legkeményebb vádak, hogy mivel ilyen jól érezték itt magukat, hívtak másokat is, és ez tönkre tehetné volna a várost. [...] Átéreztük azok helyzetét,

akik eljutottak idáig, és nem volt más hátra, mint hogy mi is együtt érezzünk velük. Összeszorult a szívünk, mert nem tudtuk tovább fent tartani ezt a családot. Ez valóban fájdalmas volt... (zene)

Gian Paolo De Lucia - Ventimiglia: Rendőr vagyok. A határrendészetben dolgozom, ahol ellenőrzéssel, kitoloncolással, újra befogadással, elutasítással foglalkozom. De ez nem akadályozott meg, hogy keresztényként a Ventimigliába érkezett sok migráns felebarátomért dolgozzam. Már 2015 júniusában, a határ lezárásának az idején rádöbbsentem, hogy a történelem a házunk előtt halad el. Csakugyan, egyik nap láttam, ahogy a teraszunk alatt néhány önkéntes mintegy nyolcvan bevándorló fiatalal megy el. Lementem és segítettem nekik. Attól a naptól kezdve soha nem hagytam abba a felebarát szolgálatát, különösen a bevándorlókét.

Abdul Rahmani: Nézd! Itt van egy halom ruha, itt ettek és ittak. A fiatalok idejönnek, megállnak, átöltöznek, és nekivágnak a „halál ösvényének”. Gyalogolnak... (zene)

Delia Bonuomo, Bar Hobbit - Ventimiglia: Mivel emberségesen bántunk velük, továbbadták egymásnak a hírt. Ma már a bevándorlók bárja lett. [...] Nagyrésztük muzulmán... Már nem árulunk szalámis szendvicset, mert a korábbi vendégek lassanként lemorzsolódtak. Az egyik termet, amit korábban az idősek játéktérnek rendeztük be, ma már a gyerekek használják, ahol írhatnak és játszhatnak. Van benne egy kis pelenkázó is. Itt az anyukák, akik nem tudnak hová menni, tisztába tehetik az újszülötteket és megpihenhetnek.

Nekik köszönhetően sokakat megismerhettem, sok szervezetet, sok önkéntest... akik ma támogatnak, segítenek nekem a folytatásban.

Ha újra kellene indulnom, mindent előlről kezdenék. Nekem az a fontos, hogy ADJAK!

Don Rito Álvarez: A „Rongyok Vénuszá”-nak, Michelangelo Pistoletto alkotásának fontos jelentősége van. Ott áll, és ezeket a használt ruhákat nézi. Azt mondja: ez az igazi szépség. Nem az én szépségem, hanem az, ami itt van előttem, mert ezekben a ruhákban benne van az igazi integráció. (zene)

Maddalena - Ventimiglia: Ventimigliában lakom, és minden reggel vonattal megyek iskolába, Menone-ba, Franciaországba. Minden nap átlépek a határt és sok bevándorlóval találkozom. Egyszer egy bevándorló fiú ült mellettem, és elkezdtünk tanulni. Ahogy a rendőrök végigmentek a kocsin, azt hitték, hogy ő is diák, mint én, és nem állították meg. (zene és környezet)

Michele Rubinelli – Monte-Carlo, Monaco hercegség: Monte-Carlo gazdag terület, de szolidaritásában is gazdag, mert sok szervezet tevékenykedik itt mások megsegítéséért és a migrációs nehézségek megoldásáért. (zene és környezet)

Isabelle Ginesty - Nice, Franciaország: A kiárusításból nyert összeg nagy részét a ventimigliai bevándorlók megsegítésére fordítjuk. Nekünk ez valóban azt jelenti, hogy egy családként élünk az ottani barátainkkal. Jó együtt dolgozni más társulatokkal, szervezetekkel. (zene)

Sœur Nelly Van Gemert - Menton, Franciaország: 40 évig Afrikában éltem, és átmentem Ventimigliába, hogy ott is találkozhatok az afrikaiakkal, akik szenvedésen mentek keresztül: a bevándorlókkal. Ott főzök nekik, ruhákat készítek elő, de főként meghallgatom őket, és a szívemet adom nekik. Mert egy egész életen át fontos volt nekem ez az evangéliumi

ige: „Amit a legkisebb testvéreim közül egynek is tettetek, nekem tettétek”. Ez az életem mottója, és remélem, még sokáig ez marad.

Maddalena - Ventimiglia: Olaszországban vagyok. Franciaországban vagyok. De hol az országhatár? Mi az? A határ mégis megállítja ezt a népet, mely láthatatlan emberekből tevődik össze... De mi látjuk őket!

Don Rito Álvarez: Mindnyájan tehetünk valamit. Mindegyikünk ténylegesen hozzáfoghat, hogy fontos dolgokat tegyen az emberekért, ha belső meggyőződésének mély vágya ösztönzi. Az én esetemben ez az Isten és a testvérek iránti szeretet. Ez valóban megváltoztathatja a világot. (zene)

3. INDIA – A KORLÁTOKAT TÚLLÉPVE TÁNCOLNI

Roberta: A mai kollegamentó eddig hallott és a következőkben elhangzó történeteinek közös vonása, hogy szereplői nem ragadtak le a problémáknál és tragédiáknál. Mindegyikük különféle módokon azon igyekezett, hogy a környezetét bevonva tegyen valamit a helyzet megváltoztatásáért. Így volt ez Mayurral is Mumbaiban, Indiában.

(zene)

Mayur Mandavkar, koreográfus: Nem tetszett a szüleimnek, hogy táncolok. Az anyukám azt mondogatta: majd akkor fogsz táncolni, ha mi már meghaltunk! Már nem élnek. 16 éves voltam, amikor az anyukám meghalt, az apukám egy évvel később. Volt egy házuk, de nem voltak róla papírjaink, ezért elvesztettük. Megértettem, hogy új felelősséget kell vállalnom, és meg is tettem.

Befejeztem a középiskolát, és táncot kezdtem tanítani. Aztán valaki azt javasolta, hogy indítsak magánvállalkozást. Elkezdtem hivatásszerűen folytatni. De a tanulás is fontos, ezért nappal dolgoztam, este iskolába jártam, vasárnap gyakoroltam.

Gyerekkoromban nem tudtuk fizetni az iskolát. Látom, hogy ma is vannak hasonló helyzetű gyerekek. A családok nem tudják taníttatni őket. A tánc nem élvez nagy elsőbbséget. Amikor ezek a gyerekek eljönnek hozzám, felfedezem az igazi problémákat, és azt mondom nekik: Ne aggódj, ha nincs pénzed, hozd az adottságaidat. (környezet)

Segítenünk kell őket ebben a helyzetben. Táncműhelyeket szervezek, ahová 150 gyerek is el szokott jönni. Ingyen. Nem kérek érte semmit, csak szeretném őket táncolni tanítani. Ennyi az egész! (zene)

Tanítottam sajátos nevelést igénylő gyerekeket, ez nagyon nehéz volt. Nem láttak, nem hallottak, és eleinte úgy gondoltam, hogy ez nem lehetséges. De a rajongásuk hozzásegítette őket, hogy megtanuljanak táncolni. (zene)

Részt vettem Magyarországon, a budapesti Genfesten. Nagyszerű, csodálatos tapasztalat volt. Ezrek előtt táncoltam a színpadon. Ahogy láttam, hogy a résztvevők mind szeretik egymást, megváltozott az életem. Amikor visszajöttem Indiába, igyekeztem így élni az osztályommal, a gyerekekkel, a barátaimmal, a családdal.

Aarya Arjugade, tanítvány: *Mayur mindig segít és bátorít. Eljön a táncversenyeimre. Ha a lépésekben, a kifejezésmódban, vagy másban szükségem van segítségre, ő mindent megold. Nagyon ügyes és kedves.*

Vilson, tanítvány: *Amikor elkezdtem itt táncot tanulni, fizettem az órákért. De aztán a szüleim nem tudtak tovább fizetni. Akkor Mayur azt mondta: „Ne törődj velem, ne aggódj. Jól táncolsz, nekem ez elég”.*

Mayur: *Néhány tanítványom koreográfus lett. Táncoltak a tv-ben, műsorokban, reklámokban, és kisebb táncversenyeken. Ennek nagyon örülnek. A Mayur tánciskola a családom. Ezek a gyerekek az én gyerekeim, a szüleik az én szüleim.*

(zene és stáblista: Breaking Rays Mumbai – Annabelle D’ouza, Donald D’souza, Randall Pereira, Marcello Vaz)

(taps)

Roberta: Köszönjük, Mayur! Tudjuk, hogy figyelemmel kísérsz most minket Indiából, tehát, még egyszer üdvözlünk, és köszönjük neked!

Lépjük túl a határokat, döntsük le a korlátokat: ez a fő témája a következő Genfestnek, mely ahogy tudjátok, Manilában lesz július 6-a és 8-a között.

Hugo: Már kevesebb mit egy hónap van hátra: 6.000 fiatal találkozik 96 országból. Olyan lesz ez, mint egy nagy műhely, ahol megosztják egymással terveiket és tapasztalataikat a határ témában. Ez lehet fizikai és földrajzi határ is, de kulturális, anyagi és társadalmi korlát is.

Sok fiatal még most fog indulni, mások pedig már kezdenek megérkezni Ázsia különböző városaiba, ahol több munkatáborban vesznek majd részt, hogy közelebbről megismerjék ezeket a mieinktől teljesen eltérő kultúrákat.

Szeretnénk köszönetet mondani azoknak, akik ezerféle módon támogatják a Genfestet. Továbbra is küldhetjük adományainkat a képernyőn feltüntetett bankszámlára, amit a kollegamentó Facebook oldalán is megtalálhattok.

A kedvezményezett neve: COMITATO INTERNAZIONALE ORGANIZZATORE GENFEST 2018

IBAN szám: IT95N0895139370000000704514

Bank neve: Banco di Credito Cooperativo San Barnaba di Marino

Címe: Via di Frascati, 292/a 00040 Rocca di Papa (RM)

Cod. BIC/SWIFT: ICRAITRRQFO

NDG: 01049578

Roberta: És most elmondjuk, hogy a következő kollegamentónk különkiadással jelentkezik Manilából. Teljes terjedelmében a Genfestnek fogjuk szentelni és azoknak a történeteknek, tevékenységeknek, melyeket már évek óta folytatnak Manilában és a Fülöp-szigeteken. Időpontja: július 8-a, vasárnap, este 8 óra, ugyanúgy, mint ma.

Hugo: Most szeretnénk Kanadába, Ottawába utazni. A vonal másik végén Fernando Montagna vár minket. Fernando, itt vagy?

Fernando Montagna: Igen, itt vagyok. Üdvözlök mindenkit!

Hugo: Ciao Fernando, hogy vagy? Meséld, mit csináltok?

Fernando: Jól vagyok, köszönöm! Épp most lett vége a rendezvényünknek, melynek mottója: „Chiara Lubich, az egyetemes testvériség olasz asszonya”. A találkozót az Olasz Kulturális Hét keretében szerveztük, mely immár 44. alkalommal kerül megrendezésre itt Ottawában.

Tagja vagyok a bizottságnak, és az idén arra szerettünk volna rávilágítani, hogy mi az olasz nő szerepe a világban. Ebből született a javaslat, hogy mutassuk be Chiarát, mint a testvériség nagykövetét. Ma délelőtt nem csak megemlékeztünk róla, hanem jelenvalóvá tettük őt a tanúságtételeken keresztül: felszólalt a Közösségi Gazdaság egyik vállalkozója, néhány muszlim barátunk, a Sophia Egyetemi Intézet diákjai, beszédet mondott Kanada apostoli nunciusa, Luigi Bonazzi. Mind úgy mutatták be az egység ideálját, mint a találkozás rendkívül aktuális útját ebben az erőteljesen multikulturális és soknemzetiségű országban.

Mély pillanatot éltünk, amikor a muszlim barátaink megosztották velünk a Chiara Ideáljával való találkozásuk tapasztalatait. Szép napot töltöttünk együtt, most értünk a végére.

Hugo: Köszönjük, Fernando!

Fernando: Ciao a tutti!

Roberta: Ciao! (Taps)

4. OLASZORSZÁG – ZARÁNDOKLAT A FORRÁSHOZ

Roberta: Vajon mit kereshet egy keresztény és hindu tanulmányi csoport a Trentó környéki hegyekben, Észak-Olaszországban? Ők úgy határozták meg, hogy „zarándoklat a forráshoz”. Nézzük, miről is van szó.

Zene és cím: Zarándoklat a forráshoz **di Stefania Tanesini – riprese di Lorenzo Giovanetti**

Vinu Aram – a Coimbatore-i Shanti Ashram igazgatója: Emlékszem, hogy Chiarával egy csésze tea mellett beszélgettünk nem sokkal azután, hogy Coimbatort látogatott, és valaki azt mondta neki: „Chiara, ez nem fejeződhet be itt”. Majd az édesanyámra nézett, és azt kérdezte tőle: „Minoti, hogyan folytassuk?”

Stefania (come speaker): Indiában, 2001 januárjában Chiara Lubich a Shanti Ashram, {shánti ashram} a Gandhi inspirációit követő központ hindu vezetőivel és mumbai egyetemi tanárokkal találkozott.

Mély kapcsolat indult velük, mely az évek folyamán tovább folytatódott, olyannyira, hogy Chiara elhatározta, hogy megosztja velük keresztény tapasztalatának rendkívüli misztikus megvilágosodásait, melyekben sok évvel korábban, 1949 nyarán volt része a trentói hegyekben.

Hubertus Blaumeiser – az Abba Iskola teológusa: Tonadicoban vagyunk, azon a helyen, ahol Chiara átélte a 49-es tapasztalatát. Itt van egyrészt az Abba Iskola – a

Mozgalom tanulmányi központja – másrésztől hindu barátaink egy csoportja, a hinduizmus kutatói. (...) Ez meglepetésekkel teli élmény, melyben megtapasztaljuk a Szentlélek fuvallatát, és azt is mondanám, hogy Mária rendkívüli jelenlétét, Máriát, aki mindnyájunk édesanyja. (zene)

Shubada Joshi filozófia tanár - Mumbai University: „(...) alapvető fontosságú, hogy visszatérjünk a forráshoz, mert... számunkra nagyon lényeges, hogy új fényben értsük meg, amit a szent közölni akar velünk. Ezért nagyon fontos, hogy visszatérjünk a forráshoz, ez a hindu vallásban is nagyon pozitív gyakorlat. (...) Lehetnek kulturális különbségeink, de közös bennünk az istenség iránti szeretet, a hozzátartozás érzése, és a mély szenvedély, hogy egyek vagyunk az Istenivel. (énekek és zene)

Sudalaikanna Andiappan, Gandhi eszméinek tanára - Madurai University: Ma reggel láttam azt a templomot, ahol Chiara-nak lelki kinyilatkoztatásokban, főként misztikus kinyilatkoztatásokban volt része. Amikor beléptem a templomba, mintha a saját lelkem templomába léptem volna be. (zene és környezet)

Callan Slipper, anglikán teológus – Abba Iskola: Úgy gondolom, az a mély dolog teszi lehetővé, hogy együtt legyünk, mely ott van minden mögött: annak lehetősége, hogy szerethetünk. A szeretet megadja azt a nyelvezetet, amin keresztül párbeszédet folytathatunk, mélyebben megérthetjük egymást, és jobban a mélyére hatolhatunk annak a misztériumnak, amit együtt megtapasztalunk. (zene)

Vinu Aram – a Shanti Ashram igazgatója - Coimbatore: Tudod, hogy mit találok itt? Egy új jelentését annak, amit Chiara már átadott nekünk. Új jelentést találok ebben a csodálatos tájban, ezen a gyönyörű helyen, ahol megkapta az inspirációt. (zene)

Deepali Bhanot, szanszkrit tanár - New Delhi University, India: Amikor Chiara a szeretetről beszél, erről a szeretetről – ő mérhetetlenül szeretett – arra kell törekednünk, hogy olyanok legyünk, mint ő. Mivel zsúfolt városokból jövünk, összetett problémákkal; ezért úgy gondolom, egy másik üzenetet is magunkkal kellene vinni: azt, hogy bármit is teszünk a környezetünkben, igyekeznünk kell másokért tenni. Tehát, itt vagyok; nem szeretnék hazamenni, de talán Isten még visszahoz erre a helyre... (zene)

Karuna Sagari, hagyományos indiai tánctanár - India: Soha nem láttam Chiarát. De amikor a Shanti Ashramon keresztül megismertem a Fokoláre Mozgalomát, eszembe jutott ez a csodálatos szó: „amsha”, az indiai hagyományunk egyik kifejezése. Amsha az arculatokra utal és amikor kapcsolatba kerülünk a Fokoláre Mozgalom tagjaival, én az amsha-t, Chiara különböző arculatait látom bennük. (zene)

Lingam Raja Gandhigram University – India: Chiara bizonyos értelemben egyedülálló volt. Kibontakoztatta a szeretet fogalmát, bemutatta és a társadalmat átalakította a szeretettel. (zene)

Roberto Catalano - Fokoláre Mozgalom - vallásközi párbeszéd központ: Ez a tapasztalat, amit most megélünk, akkor is, ha egy elsőrendűen keresztény karizma forrásaihoz zárandokoltunk, nem nyomja el a hinduk egyedi vonásait és sajátosságait, sőt, egy olyan pluralizmuson belül találják magukat, mely tiszteli a másikat, de ez a másik befogadja őt, és kölcsönösen befogadják ezt a keresztény lelki forrást. (zene)

Stefania: Ha Chiara itt lenne előtted, mit mondanál neki?

Vinu Aram – a Shanti Ashram igazgatója - Coimbatore: Köszönetet mondanék. Köszönetet. (...) Amikor valóban nagyra tartunk valakit, és mesternek, ugyanakkor a végtelen szeretet forrásának tekintjük, akkor azt tesszük, amit ő tesz, követjük példáját, és hozzáteszük a sajátunkat. Rá tekintünk, és azt mondjuk: folytatom a zarándoklatot.

5. BRAZÍLIA, CAMPOS DOS GOYTACAZES – VÁLLALJUNK KOCKÁZATOT A NÉPÜNKÉRT

Hugo: Most Noêmia történetét szeretnénk bemutatni, aki már egy ideje az életét kockáztatva küzd azoknak a földműveseknek a jogaiért, akiket megfosztottak földjüktől. Brazíliában vagyunk, Rio de Janeirótól 300 km-re.

(zene és felirat a transzparensen: *Semmi sem kicsi, amit szeretetből teszünk. Chiara Lubich*).

Noêmia Magalhães: Amikor megvettük ezt a birtokot, nem tudtam elfogadni. Azt kérdeztem Istentől: »Hogyhogy itt, ezen a helyen, amikor én egy olyan helyet kértem tőled, ahol vízesség is van kristálytisztá vízzel, Te pedig ezt a homokos földet... és ezt a barna vizet adod nekem?«

Természetesen nem kaptam választ. A válasz néhány évvel később, szinte 10 év múlva érkezett. Arra volt szükség, hogy itt, ezen a vidéken valóban éljem az evangéliumot.

Speaker: Brazília. São João da Barra V. kerülete Rio de Janeiro állam északi részén.

Az acui kikötő ipartelepének híre meglepetést váltott ki a vidék 2.000 lakosa körében. De a jövőbeli fejlődés reménye hamarosan csalódássá vált. Az állam kormányának egyik rendelete engedélyt adott egy tucat kisebb helyi gazdaság kisajátítására, hogy a kikötőben fel lehessen építeni a szükséges infrastruktúrákat. Sok családot erőszakkal megfosztottak földjüktől.

Noêmia nyugdíjas tanítónő és férjével több mint 10 évig élt a birikai birtokon. Szakértője a biotermesztésnek, és részt vett egy közkedvelt rádióműsorban. Idővel a kisajátítást ellenző mozgalom vezetője lett.

Noemia: Egyik nap, ahogy egy kongresszusról jöttem hazafelé São Paulóból, megállított az utcán egy földműves, aki nagyon ideges volt, és azt mondta: „Noêmia asszony, Noêmia asszony, segítsen nekünk! Csak Ön tud megmenteni minket! Elvesznek tőlünk minden földet!” Segélykiáltás volt ez... egy kétségbeesett lélek kiáltása. Azt mondtam: „Legyen nyugodt, beszélni fogunk róla a rádióadásban, és majd megbeszélek egy összejevetelt magukkal, ahová meghívunk szakértőket. Az adás közben megemlítettem a problémát, és azonnal félbeszakították a közvetítést. A műsor vezetője azonnal szólt, hogy soha nem lett volna szabad beszélnem erről a témáról, egy lőporos hordóval babrálok.

Akkor éreztem, hogy nem lesz könnyű a küzdelem, és tudatában kell lennem, hogy mivel is nézek szembe.

Tovább folytattam, és azt mondtam magamban: „Rajta, gyerünk!” Az első összejevetel nálam volt. Így a birikai birtok felemelte az első zászlót az acui kikötő ellen. Itt van a kikötő főbejárata, ezért mindenki itt jár el. Sátrakat vertünk, transzparenszeket állítottunk, zászlókat emeltünk, és 150 családdal váltottuk egymást.

Az elején mindenki csak magának élt, nem éreztük a küzdelem, a csoportszellem szükségét. A harccal és a fájdalommal megtanultam, hogy a fájdalom testvérré tesz minket. A testvér szolidáris. Ezért ma sokkal nagyobb a szolidaritás egymás iránt, mint korábban.

Van itt egy család, aki még kitart, de már elveszítette a földjeit, és nem kapott cserébe semmit fizetségül. Nagy anyagi gondokkal küzdenek.

(ambiente e Noêmia saluta: Oi minha linda!)

Nagyon sajnálom, mert láttam, hogy a családom nagyon félt. Félt, hogy valami történik velem. Négyszer is megfenyegettek. Félték, hogy bármelyik pillanatban értesíteni fogják őket, hogy kivégeztek.

Olykor valaki azt mondta: „Megkérdezted Istent, hogy valóban ezt akarja-e tőled? Nem kéne abbahagynod? Még nem tettél eleget?” Nem voltak kétségeim. Nem állhatok meg, amíg tart a harc, vagy amíg élek. [...] Nagy az egyenlőtlenség ebben a küzdelemben. Egy olyan országban, ahol senki jogát nem tisztelik... Mondhatok valamit? Újra kell írni a történelmet. El kell törölni ezt a történelmet, és a nulláról kezdeni. Akkor tényleg hinni fogok a fejlődésben: amikor tisztelni fogják az embereket és bevonják őket. Mindenki folytatni akarja az életét, a történetét, az álmait... Mindent elvesznek tőlünk. De minden lehetséges. Meg lehet hátrálni, vissza lehet fordulni, és újra lehet kezdeni. Nagyon jó lenne, ha az açui kikötő újraírná a történelmét, ha másképp kezdené... Akkor jól megtapsolnánk.

Felirat: „Próbáltak eltemetni minket, de elfelejtették, hogy magok vagyunk”.

Férfi: Amikor Noêmia asszony idejött... nem tudom, honnan jött... úgy gondolom, az égből!

Felirat: Ma, 10 évvel később, a kikötő építése félbe maradt. Néhányan visszakapták a földjüket, másoknak még bírósági eljárásokkal kell szembenézni. A kisajátított területek 85 %-a még nincs használatban és sokan még nem kaptak kárpótlást, amihez joguk lenne.

[reportagem: Daniel Fassa és Patricia Fassa]

Hugo: Köszönjük, Noemia! Köszönjük a bátorságotokat.

6. OLASZORSZÁG – EGY RENDKÍVÜLI NAP

Hugo: Sokan figyelemmel kísértük azt a rendkívüli napot, amikor Ferenc pápa villámlátogatást tett Loppianóba, május 10-én.

Roberta: A pápa fontos beszéddel fordult Loppiano lakóihoz, és mindenkihez, aki bármilyen módon csatlakozik Mozgalmunkhoz. Elevenítsük most fel ezt a látogatást az Emmausszal és Jézusszal készült interjújn keresztül is, melyben ők néhány téma mélyére hatolnak. Nézzük meg együtt.

_(zene és felirat: Loppiano, 2018. május 10.)

Speaker: Ferenc pápa nemsokára megérkezik Loppianoba, a Fokoláre Mozgalom városkájába. A mozgalomnak 25 városkája van világszerte, és közülük ez a legrégebbi. (zene) Másodszor történik most meg, hogy egy pápa meglátogatja a Mozgalom valamelyik központját.

(zene és felirat: Rocca di Papa, 1984. augusztus 19.)

1984 augusztusában II. János Pál pápa autóval érkezett a Mű nemzetközi központjába Róma mellett Rocca di Papa-ban a (zene) Chiara Lubich fogadta őt és ezt a találkozást azóta is „rendkívüli találkozásnak” emlegetjük a Mozgalom történetében. (környezet)

34 évvel később, május 10-én, Ferenc pápa a toszkán dombokon, Firenze mellett landolt helikopterével rövid, de tartalmában sokrétű látogatására, melyet a következő felvételekkel szeretnénk bemutatni.

(környezet - harangszó – és cím: **Egy rendkívüli nap – Ferenc pápa loppianói látogatása**)

Speaker: Felidézzük e rendkívüli esemény legfőbb pillanatait. Maria Voce Emmausszal és Jézus Moránnal beszélgetünk, hogy jobban megértsük, mekkora hordereje van e látogatásnak a Mozgalom életében.

Stefania Tanesini, Kommunikációs Iroda – Fokoláre Mozgalom: Emmaus, először is, hogy merült fel a pápalátogatás ötlete, és hogy zajlottak az előkészületek?

Maria Voce (Emmaus), a Fokoláre Mozgalom elnöke: Nézd... hogy hogy merült fel, ezt tőle kellene megkérdezni, mert valójában mi nem tudjuk. Egyszer csak megtudtuk, hogy el szeretne jönni Loppianóba. Ez meglepetés és mérhetetlen öröm volt, és azonnal felmerült bennünk: de hát, hogyan készülhetünk fel erre a látogatásra? Akkor pont 100 nap volt még hátra az érkezéséig, és azt mondtam magamban: az egyedüli, amit tennünk kell, hogy nagyobb hangsúlyt fektetünk az evangélium élésére, a mindenki között megélt kölcsönös szeretetre, hogy a pápa az evangéliumból született népet találja itt, azt a népet, mely az evangéliumot éli, mert Chiara mindig is ilyennek látta a Fokoláre Mozgalmat. Ezt igyekeztük megvalósítani. (zene)

Speaker: Az utak már kora reggel megteltek, nemcsak Olaszország különböző részeiről, hanem távolabbról is érkeztek. (környezet)

Hétezen gyűltek össze a kegytemplom körül, amely Mária, az Isten anyja tiszteletére van szentelve Itt várták a találkozást Ferenc pápával. (környezet)
Valójában ennél sokkal többen vettek részt ezen az eseményen. Az élő tv-közvetítésnek és a 4 nyelvű internetes kapcsolásnak köszönhetően eljutott az egész világra. (környezet)

Stefania: Milyen érzés volt, amikor Ferenc pápa földet ért Loppianóban?

Jesús Morán, a Fokoláre Mozgalom társelnöke: Nagyon megható. [...] Szinte hihetetlennek tűnt, ahogy belegondoltam, hogy azon a sportpályán száll le, ahol annyit fociztam, ugyanakkor nagy öröm, nagy nyugalom is volt bennem.

Emmaus: Én azt éreztem, hogy Loppiano fogadja a pápát. Loppiano nekem azt is jelentette, hogy egész Mária Műve, az egész Fokoláre Mozgalom fogadja a pápát. De ahogy földet ért a sportpályán, és jött lefelé a helikopterről, azt mondtam: a pápa fogad minket. [...] Befogadott minket a szívébe, és bevitt abba az univerzumba, amely a teljes emberiséget jelenti. Ő arra hivatott, hogy ezt az emberiséget bevigye az Egybe az Egyházban. [...] Ezért elszállt minden félelmem, minden aggodalmam. Úgy éreztem, hogy a pápa fogad be engem a szívébe, és velem együtt az egész Művet. (ének)

Speaker: Jelen voltak különböző keresztény felekezetek, különböző vallások hívei, nem vallásos meggyőződésű emberek a mozgalomból, és sokan eljöttek a környező településekről is.

Ez a sokszínűség tükrözi Loppiano identitását: az egyesült világ egy darabja. (ének)

Részt vettek az eseményen a társadalmi és az egyházi élet vezetői, köztük Luciano Giovannetti, aki több mint 40 éven át a fiesolei egyházmegye püspöke volt, ahol Loppiano fekszik. Jelen volt a jelenlegi püspök, Mario Meini és Figline és Incisa Valdarno polgármestere, Giulia Mugnai is.

(környezet)

Még mielőtt a résztvevőkkel találkozott volna a pápa, a Maria Theotokosz kegyhelyre látogatott, és ott röviden imádkozott. (csend)

Egy csokor virágot helyezett az elé a kép elé, mely nagyon eredeti, ázsiai vonásokkal ábrázolja a Szűzanyát a gyermek Jézussal. Ezt a képet egy hindu művész ajándékozta Chiara Lubichnak. (zene)

Emmaus: *Szentatya, kedves Ferenc pápa [...]. Köszönetet mondok az egész... (taps) az egész Fokoláre Mozgalom nevében, mely Isten szerető tekintetét érzi az Ön látogatásában. [...]*

Speaker: *Maria Voce Chiara Lubich megsejtésére utalt. Ő ezekben a kis városokban, az egyesült világ egy-egy darabját látta megvalósulni. Nagyvonalakban felvázolta Loppiano sajátos jellemvonásait, a 65 országból származó 850 lakos sokszínűségét, és az itt zajló munkákat és oktatást.*

Emmaus: *[...] Azt szeretnénk, hogy aki ellátogat ide, az otthonra, családra, édesanyára találjon a városban: Máriára! [...]*

Szeretnénk, ha ő uralkodna ebben a városban, mely nem véletlenül viseli a „Máriapoli”, Mária városa nevet. Ő az, aki a Magnifikátban élet és cselekvési programot állít elénk, és nap mint nap arra ösztönöz, hogy tárjuk ki a szívünk és a város kapuit mindenki felé, aki szenved, aki az erőszak vagy a gazdagság útján hasztalanul keresi a boldogságot.

Szentatya! Magas a mércénk. Magas célokra akarunk törni, ahogy Ön mondta négy évvel ezelőtt. Szeretnénk, ha mindenkinek elmondhatnánk: gyertek és nézzétek meg. A kölcsönös szeretetet szeretnénk az együttélésünk törvényévé tenni, azaz, megtapasztalni az evangélium örömét, és a történelem új lapján főszereplőkké válni. [...] (taps)

Ferenc pápa: *Köszönöm a fogadtatást! Köszöntelek titeket egyesével és együttesen, és köszönöm Maria Voce világos beszédét, rendkívül egyértelmű szavait! (nevetés) Látszik, hogy világos gondolatai vannak! (nevetés) Nagyon örülök, hogy ma itt lehetek köztetek, Loppianóban [...]. Loppianóban mindenki otthon érzi magát! (taps)*

Speaker: *Kérdéseket tesznek fel a pápának, melyekre sokrétű, kihívásszerű és bátorítással teli szavakkal válaszol.*

Aurelia Nembrini: *A Chiarával megélt alapítási időszak után most egy új szakaszban vagyunk. Valaki számára talán már elmúlt a lelkesedés ideje; kétségtelenül nehezebb felismerni a követendő utakat, hogy megtaláljuk, milyen konkrét formákba kell öntenünk a kezdetek próféciját. Szentatya, Ön szerint, hogyan éljük meg ezt az időszakot?*

Ferenc pápa: *[...] Mindenekelőtt köszönetet mondok: köszönöm nektek mindazt, amit tettetek, (taps) köszönöm Jézusba vetett hiteteket! Ő az, aki ezt a csodát művelte, ti pedig hittetek benne. A hit pedig engedi, hogy Jézus cselekedjen. A hit azért művel csodákat, mert átadja a helyet Jézusnak, ő pedig egyik csoda után a másikat műveli. Az élet ilyen! [...]*

Spontán módon felmerülnek bennem a Zsidóknak írt levél szavai. Olyan keresztény

közösséget szólít meg ez a levél, amelynek útja a tiétekhez hasonló szakaszához érkezett. Ezt mondja a Zsidóknak írt levél: „Idézzétek emlékezetbe a korábbi napokat”. [...] Ne felejtsetek el emlékezni! [...] Az emlékezésnek ezzel a keretével lehet élni, lehet lélegezni, lehet előrehaladni és gyümölcsöt hozni. De ha nincs emlékezeted... A fa azért tud gyümölcsöt hozni, mert a fának vannak gyökerei: nem gyökértelen. De ha nincs emlékezeted, akkor gyökértelen vagy, nem fogsz gyümölcsöt hozni. Emlékezet: ez az élet kerete. [...]

Stefania: *Jesús, a pápa beszédének jó részét az emlékezésnek szentelte. Chiara rendkívül fontos örökséget hagyott ránk, ez nem más, mint az emberiség családjának egysége. Mit jelent az emlékezet megőrzése, tehát a karizma megőrzése a Mű jelen helyzetében, és a korszakváltó emberiség helyzetében, ahogyan a pápa fogalmazott?*

Jesús: *Nagyon fontos volt, hogy az emlékezésre utalt, mert mindig ehhez kell visszatérni; egy karizma történetében az emlékezés azt jelenti, hogy visszatérünk az eredeti Istentapasztalathoz, és érdekes módon ez azt eredményezi, hogy minél inkább visszatérünk az emlékezethez, hogy meg tudjuk őrizni azt, annál jobban aktualizáljuk a karizmát. Ez történik most velünk: visszatérünk az egység lelkiségének, ennek a nagy egység-kultúrájának az alapvető magvához, és új fényben fedezzük fel Chiara szenvedélyét az emberiség családjának egysége iránt. [...]*

A pápa sokszor aláhúzta a darabokban zajló világháború jelenségét, mintha az erőszak kapilláris lenne. Ezért csakis egy szintén kapilláris akcióval lehet szembeszállni ezzel a jelenséggel. Ahogy valaki fogalmazott: a darabokban megvalósuló béke kultúrájával. Úgy gondolom, legalábbis a pápának ez a felhívása azt a hatást keltette, azt a gondolatot merítette fel bennem, hogy az emberiség családjáért a mindennapi együttélés szintjén, kulturális szinten, mélységeiben kell dolgozni, nem elegendők az intézményes erőfeszítések. Ez valóban Chiara nagy álmának megvalósítása, mert ő mindig így látta a családot, abból kiindulva, aminek lennünk kell.

Ferenc pápa: *[...] Az egység karizmája gondviselészerű ösztöke... [...]*

Speaker: *Majd Ferenc pápa kiemelte – a szavait idézem -, hogy az egység karizmája hatalmas segítség a „mi” lelkiségének megélésére.*

Ferenc pápa: *[...] Egy pap, aki itt van [...] azt mondta: „Mondja meg, Atyám, mi az »én« ellentéte. [...] Én rögtön rávágtam, hogy a „te”. Ő azt felelte: „Nem, minden individualizmusnak, az én és a te individualizmusának is a »mi« az ellentéte. (taps) A »mi« az ellentéte. Ez tehát a „mi” lelkisége, amelyet tovább kell vinnetek, mely megszabadít minket minden önzéstől és minden önös érdektől. A „mi” lelkisége. Nemcsak spirituális valóságról van szó, hanem konkrét valóságról, jelentős társadalmi, kulturális, politikai, gazdasági következményekkel – ha hitelesen és bátran éljük meg, és kibontjuk különböző dimenzióit... Jézus nemcsak az egyes személyeket váltotta meg, hanem a társas kapcsolatot is [...]*

Speaker: *És azzal a válaszával, hogy Loppianonak mi a küldetése, a pápa mindenkit szemléletváltásra hív.*

Ferenc pápa: *[...] Loppiano története még csak a kezdeteknél tart. Ti a kezdeti időben vagytok. (taps) Ez egy kicsiny mag, a történelem barázdáiba vetve, mely már erősen sarjadni kezdett, de amelynek még erős gyökereket kell eresztene és bőséges termést kell hoznia, Jézus evangéliumának hirdetését és konkrét megvalósítását szolgálva, amit ma az Egyház tenni hivatott. Ez pedig alázatot, nyitottságot, együttműködést, kockázatvállalást igényel. (taps)*

[...] A kreatív hűség jelenti a kihívást: hűségesnek kell lenni az eredeti inspirációhoz, együtt nyitottnak kell lenni a Szentlélek fuvallatára, és bátran rá kell lépni azokra az új utakra, amelyeket Ő sugall nekünk. [...]

Stefania: „Loppiano története még csak a kezdeteknél tart” - mondta Ferenc pápa, majd hozzátette: „Ti a kezdeti időben vagytok”. Te az aznapi sok interjúdban azt mondtad, hogy a Mozgalom számára a pápa loppiano látogatását illetően létezik egy „előtte” és egy „utána”. Ha létezik egy „előtte” és egy „utána”, és ha még csak a kezdeti időben vagyunk, akkor honnan kezdjük, Emmaus?

Emmaus: Most az „utána”, a pápalátogatás utáni időszakban vagyunk. Azt mondanám, azzal kell kezdenünk, hogy fontolóra vesszük, amit a pápa mondott és átadott nekünk, hogy meg tudjuk valósítani azokat. Nem annyira azért, hogy visszagondoljunk erre az eseményre, és örüljünk, hogy a pápával voltunk, ami persze rendkívüli, csodálatos esemény volt; hanem azzal, hogy azt mondta, hogy a kezdeti időszakban vagyunk, a történelem elé, a jövő elé állított minket, nem akarja, hogy megálljunk itt, mert ha az elején vagyunk, folytatnunk kell. Mit jelent folytatni? Azt, hogy igyekszünk megvalósítani, amit mondott, tehát, hogy elvetjük – nem csak a Mozgalomban, hanem a minket körülvevő társadalomban – az evangéliumnak azokat a magvait, melyek át tudják alakítani a társadalmat. [...]

Tehát, körülnézni, és azt mondani: „Hová hinthetem el az evangélium magvának azt a szikráját, amit én ingyen kaptam?” és megtenni. Minden szinten, mindenütt, a köztünk megélt és a mindenkire irányuló kölcsönös szereteten keresztül.

Ferenc pápa: [...] Az utolsó dolog, amit szívemből fakadóan szeretnék elmondani nektek: az Istenszülő Szűz Mária kegyhelye előtt gyűltünk egybe. Mária tekintetével kísért minket. [...] Ne felejtsetek el, hogy Mária világi volt, világi hívő volt. (taps) Jézus első tanítványa, az ő anyja világi volt. Erős inspiráció rejtőzik ebben. Egy hasznos gyakorlat, amit megtehetünk, és kérlek is, hogy tegyétek meg: nyissátok ki az Újszövetséget, és keressétek meg az evangéliumokban Jézus életének legerősebb konfliktusait tartalmazó jeleneteit, és figyeljétek meg – például Kánában –, hogy miként reagál Mária. Mária megszólal és közbeavatkozik. [Mondhatná valaki a mai helyzetekről:] „De, atyám, nincs benne minden élethelyzet az evangéliumban...” Hát képzeld el, képzeld el, hogy Mária ott van, és látja... Képzeld el, hogyan reagált volna Mária! Ez valódi iskola ahhoz, hogy előrehaladhassunk. Mert ő a hűség asszonya, a kreativitás asszonya, a bátorság, a parrészia asszonya, a türelem asszonya, a dolgok elviselésének asszonya. Mindig arra gondoljatok: hogy ő, ez a világi hívő, Jézus első női tanítványa miként reagált fia életének legerősebb konfliktusait jelentő helyzeteiben. Sokat segít majd nektek! [...]

Stefania: Ferenc pápa fontos utalást tett Máriára, és az ő világi voltára. Emmaus, mit jelent ez neked, és az egész Mozgalomnak?

Emmaus: Először is nagyon megható volt, azért is, mert abban a pillanatban félretette a papírjait. Ez a Máriára vonatkozó utalása nem volt benne a leírt beszédében.

Ez nagyon jellegzetesnek tűnt. Beszédét megelőzően, szokásához híven, kifejezte hódolatát a Szűzanya előtt, virágot helyezett el Mária képe előtt, de ahogy kijött a templomból, úgy gondolom, Mária jelenlétét látta az előtte lévő sokaságban, ezért érezhette, hogy újra Őhöz kell fordulnia, ahhoz a Máriához, aki ott volt jelen a népben, a népben, mely Egyház volt. [...] Ebben a sokszínű népben, mert voltak családok, fiatalok, gyerekek, papok,

más vallásúak, más felekezetűek. [...] És ahogy ezt a jelenléte látta – merek erre gondolni – érezte, hogy elmondja, kik vagyunk, azzá tett bennünket, amit mondott, Máriává, aki a beszédében felsorolt tulajdonságokkal rendelkezik: őszinteség, türelem, bátorság, elviselés. Aztán felidézte az evangéliumból azokat a konfliktusos pillanatokot – legalábbis én így magyarázom -, amikor Jézust nem értették meg az apostolai, vagy amikor a tömeg le akarta dönteni, vagy amikor ott állt az árusok előtt a templomban; azokat a mozzanatokot, amikor Jézus állást foglalt. És Mária mit tett azokban a helyzetekben? Hogyan élte meg Jézusnak ezeket a pillanatait? Íme, a pápa elmondta: „Képzeljétek el, próbáljátok elképzelni”. [...] Próbáljuk elképzelni, mit tenne Mária Jézus életének konfliktusos helyzeteiben ma, a mai emberiségben, és igyekezzünk megtenni a ránk eső részt, Mária részét, az anya részét, aki vigasztal, aki megért, aki átalakítja a helyzetet, aki képes megoldást találni gyermekei javára.

Azt hiszem, a pápa ezt látta, és ennek megélését akarta ránk vetíteni.

(ének és környezet – a pápa üdvözlése és megajándékozása)

Stefania: Egyszer csak arra lettünk figyelmesek, hogy Ferenc pápa aláírja a szövetséget, mondhatni, titokban, de gesztusának alapvető fontosságú értéke van az egész városka és a városkák számára, és alapvető fontosságú mindannyiunk kapcsolatában, akik a Fokoláre Mozgalomhoz tartozunk. Mi ennek az egyetemes értéke? Mit jelent? Vagy csak egy egyszerű aláírásról van szó?

Jesús: Nem, nem csak egyszerű aláírás, csak az idő rövidege miatt nem tudtuk úgy látványossá tenni azt a pillanatot, ahogy szeretettük volna, de elveszíteni sem akartuk, ezért ugyanúgy sort kerítettünk rá, de szinte senki nem vette észre. Ez ösztönzött rá, hogy fogjam a lapot és megmutassam mindenkinek. A pápa Loppiano minden lakójának kölcsönös szeretet szövetségét írta alá, aláírásával látta el, azaz felvállalta. Abban a pillanatban a szövetség az Egyház dimenzióját öltötte magára, korábban ez nem volt meg. [...] És számunkra a szövetség az alapja mindennek, amit teszünk.

Az előbb az emberiség családjáról beszéltem: először nekünk, magunknak kell családnak lenni; ennek mi az alapja? A szövetség.

(ének és környezet – a pápa üdvözlése és hazaindulása)

Stefania: Jézus, tényleg az volt a benyomásunk, hogy a pápa otthon érzi magát [...]. De valóban így volt?

Jesús: Igen, valóban, kezdettől fogva, mert amikor spanyolul így köszöntem neki: „Bienvenido Santo Padre”, azt mondta: „Como andás?” castigliano porteño-i, Buenos Aires-i tájszólásban! „Como andás?”, tehát segített, hogy azonnal jól érezze magát az ember. De aztán láttuk is, hogy micsoda öröm volt benne. A végén már teljesen szabadnak éreztük magunkat, hogy megkérdezzük tőle: „Lehet, hogy elfárasztottuk?”. „Engem? Én nagyon jól éreztem magam” - mondta. Aztán bizalmasan megosztott velünk néhány dolgot, de az maradjanak titokban!

(ének és környezet – a helikopter felszállása)

(felirat: a felvételek a Vatican Media és a CSC Audiovizuális Központ gondozásában készültek)

(taps)

7. BEFEJEZÉS

Hugo: Köszönjük ezt az együtt töltött órát!

Roberta: Találkozunk Manilában! Emlékeztetek benneteket a kollegamentó különkiadására, mely a Genfestről szól majd, július 8-án, vasárnap, este 8 órakor, ugyanúgy, mint ma.

Roberta és Hugo: MABUHAI! Ciao a tutti!

(taps és ének – spot Speciale CH Genfest Manila)